

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/54/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119208984
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5119208984.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobkyne: H. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX R. XX, zastúpenej občianskym združením: Centrum správnej pomoci Michalovce, so sídlom Topolianska 2829/174, 071 01 Michalovce, IČO: 51 169 428, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31 335 004, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s. r. o., so sídlom Bajkalská 13, 821 02 Bratislava, IČO: 36 860 662, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.900,00 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/98/2019-163 zo dňa 03.02.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/98/2019-163 zo dňa 03.02.2020 p
o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 08.08.2019 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.900,00 eur na tom skutkovom základe, že úver poskytnutý žalobkyni zo strany žalobcu na základe úverovej zmluvy č. 2436024002 uzatvorenej dňa 24.08.2004, čerpaný žalobkyňou vo výške 12.115,78 eur a uhradený vo výške 15.470,42 eur je bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa tvrdila, že predmetná úverová zmluva obsahuje aj neprijateľné zmluvné podmienky v podobe zmenky, neprimeraných poplatkov, rozhodcovskej doložky, dohody o zrážkach zo mzdy a odplaty v rozpore s dobrými mravmi, a táto zároveň neobsahuje povinné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z.. Z uvedených dôvodov sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia odo dňa 09.08.2016.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal žalobu žalobkyne ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že úverová zmluva bola síce stranami sporu uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z., no z jeho ust. § 1 ods. 2 písm. a) vyplýva, že tento zákon sa na predmetnú zmluvu nevzťahuje. Úver na základe predmetnej zmluvy bol žalobkyni udelený na modernizáciu rodinného domu, čo možno subsumovať pod dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb. Sporná zmluva tak nemusela obsahovať náležitosti podľa zákona 129/2010 Z. z., a táto zároveň neobsahuje ani neprijateľné zmluvné podmienky tak, ako to tvrdí žalobkyňa. Zmenka, poplatky ako aj rozhodcovská doložka boli dojednané v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalovaný namietal, že žalobkyňa v podanej žalobe nekonkretizuje, ktoré poplatky a z akého dôvodu predstavujú neprijateľné zmluvné podmienky a zároveň nekonkretizuje, ktoré ustanovenia uzavretej zmluvy v súvislosti s rozhodcovskou doložkou považuje za neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný tiež uviedol, že

predmetná úverová zmluva neobsahuje dohodu o zrážkach zo mzdy. Nad rámec uvedeného akcentoval, že neprijateľná zmluvná podmienka nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto typu úveru. Zároveň s poukazom na § 107 Občianskeho zákonníka žalovaný vzniesol námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobou, a to z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k platbám žalobkyne vykonaným pred 08.08.2017. Zároveň namietal, že žalobkyňa v žalobe ani neuviedla, ktorá skutková podstata bezdôvodného obohatenia mala byť v danom prípade naplnená.

4. Splnomocnený zástupca žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 03.02.2020 vymedzil predmet sporu ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, s odôvodnením, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosti, ktoré obsahovať má.

5. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázať, že dňa 02.09.2004 uzavreli strany sporu Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (ďalej aj „Zmluva“ alebo „Úverová zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru č. 2436024002 vo výške 365.000,- Sk, keď po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol mimoriadny medziúver poskytnutý a súčasnom dodržaní všetkých zmluvných podmienok, ako aj všeobecných podmienok pre zmluvy o stavebnom sporení sa mimoriadny úver zmenil na stavebný úver pod č. 2436024301 vo výške 255.500,- Sk, pričom presná výška stavebného úveru sa rovná rozdielu cieľovej sumy a nasporenej sumy pri pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami ani sporná. Podľa článku 1 bod 2 Zmluvy účelom tohto mimoriadneho medziúveru ako aj stavebného úveru bolo nadobudnutie vlastníctva bytu alebo domu, výstavba, prístavba, nadstavba, vstavba, stavebné úpravy, modernizácia bytu, domu, udržiavacia práca na nich a iné. Účel poskytnutia úveru bol medzi sporovými stranami nesporný. Rovnako v konaní nebolo sporné, že žalovaný vyplatil žalobkyňu úver, t. j., že žalobkyňa čerpala úver vo výške 12.115,78 eur a zaplatila na úver sumu 15.470,42 eur. Toto tvrdenie žalobkyne žalovaný nerozporoval a preto ho konajúci súd považoval za nesporné. Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že strany sporu dňa 24.08.2004 uzavreli dohodu o vydaní a vyplnení biankozmenky, ako aj to, že žalobkyňa požiadala žalovaného o úver bez záložného práva za účelom modernizácie rodinného domu, pričom vydokladovala aj jeho účelové použitie. Spornou medzi stranami v konaní zostala otázka charakteru poskytnutého úveru, a teda či tento spotrebiteľský úver možno pre absenciu obligatórných náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z., resp. zákona 129/2010 Z. z., vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, ako aj otázka, či predmetná zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to zmenku, rozhodcovskú doložku, dohodu o zrážkach zo mzdy a poplatky, ktoré sú v rozpore s právnym predpismi.

6. Vychádzajúc z ustanovení § 497, § 499, § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 2, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 451, § 457 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. (citovaných v napadnutom rozhodnutí) dospel súd prvej inštancie k záveru, že hoci medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená Zmluva o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia občianskoprávných predpisov. Zároveň vzhľadom na druh a účel úveru nejedná sa o spotrebiteľský úver, keďže z ust. § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že tento zákon sa nevzťahuje na úvery na stavebné úpravy, a teda na daný vzťah nebolo možné ustanovenia predmetného zákona aplikovať. Keďže k uzatvoreniu úverovej zmluvy medzi stranami sporu došlo v roku 2004, na prejednávany prípad nebolo možné aplikovať ani ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., účinného od roku 2010. Okresný súd sa preto nezaoberal obsahom predmetnej zmluvy a neskúmal bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru z dôvodu absencie povinných obligatórných náležitostí podľa ust. § 4 zákona č. 258/2001 Z. z., či ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. Keďže predmetná zmluva nemusela obsahovať obligatórne náležitosti, ktorých absenciu vytýkala žalobkyňa v žalobe (konečná splatnosť, počet splátok, celková odplata), z tohto dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti nemohlo dôjsť na strane žalovaného ani k bezdôvodnému obohateniu tak ako predmet sporu vymedzila žalobkyňa. Len pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že uzatvorená úverová zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané všeobecné náležitosti tohto zmluvného typu podľa § 497 Obchodného zákonníka. Po jej obsahovom preskúmaní konajúci súd nezistil existenciu žiadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá by bola spôsobilá vyvolať neplatnosť predmetnej zmluvy ako celku. Navyše žalobkyňa ani neuviedla, ktoré konkrétne ustanovenia zmluvy by mali predstavovať neprijateľné zmluvné podmienky spôsobilé vyvolať jej neplatnosť ako celku. Podľa názoru okresného súdu ani Dohoda o zmenke, na ktorú poukazovala žalobkyňa, nemohla spôsobiť neplatnosť zmluvy o úvere ako celku. Existencia Dohody o zrážkach zo mzdy, či rozhodcovskej doložky

uzavretých v neprospech spotrebiteľa, (na ktoré poukazovala žalobkyňa v žalobe), z obsahu predmetnej Zmluvy ani z listinných dôkazov produkovaných žalobkyňou nebola v tomto spore preukázaná. Súd totiž nezistil ich uzatvorenie žalobkyňou a žalovaným. Pokiaľ sa jedná o poplatky, ktoré žalobkyňa označila za neprijateľné zmluvné podmienky, okresný súd skonštatoval, že len citácia ustanovení zákona bez bližšej konkretizácie a označenia konkrétnych ustanovení predmetnej zmluvy, ktoré by mali byť v rozpore so zákonom a neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nestačí. Žalobkyňa totiž neuviedla, ktoré konkrétne poplatky by mali byť neprijateľnými zmluvnými podmienkami a v rozpore so zákonom. Nebolo tak možné konštatovať, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky spôsobujúce nerovnováhu medzi stranami zmluvy v takom rozsahu, aby bolo možné určiť zmluvu za neplatnú ako celok. Ďalej súd dodal, že neprijateľné sú len tie zmluvné podmienky, ktoré nie sú so spotrebiteľom individuálne dohodnuté (§ 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). V prejednávanom prípade však žalobkyňa neuviedla, ktoré zmluvné podmienky vo vzťahu k poplatkom neboli s ňou individuálne dohodnuté, a teda ktoré konkrétne poplatky sú neprijateľné zmluvné podmienky. Strana sporu má v zmysle prejednacej zásady povinnosť tvrdenia a tiež povinnosť dôkaznú, čo v danom prípade zo strany žalobkyne nebolo naplnené. Keďže v danom prípade nebolo možné vyhodnotiť predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že sa naň nevzťahoval zákon č. 258/2001 Z. z., resp. zákon č. 129/2010 Z. z., a predmetnú úverovú zmluvu nebolo možné tiež vyhodnotiť za neplatnú ako celok v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, nemohla byť naplnená skutková podstata bezdôvodného obohatenia v súlade s § 451 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že by sa malo jednať o „iné“ bezdôvodné obohatenie, či už ako majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, alebo ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Žalobkyňa v tomto smere ani netvrdila, ktorá zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia mala byť v danej veci naplnená. Podľa názoru súdu prvej inštancie v posudzovanom prípade nedošlo k naplneniu žiadneho z prípadov bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka a preto žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej sporovej strane, t. j. žalovanému, priznal voči neúspešnej žalobkyni nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

8. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolateľka označila napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne, zjavne neodôvodnené, neprímerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce argumentáciu žalujúcej sporovej strany ani okolnosti v prejednávanej veci. Zároveň rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a vo veci nebol úplne zistený stav veci. V danej súvislosti odvolateľka poukázala na zákonom stanovené procesné povinnosti súdu týkajúce sa konania o spotrebiteľskom spore podľa § 291 a § 295 CSP. Tvrdila, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľský typ zmluvy podľa § 23a zákona 534/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. S účinnosťou od 01.04.2004 (novela Občianskeho zákonníka č. 153/2004 Z. z.) sa posilnila právna ochrana spotrebiteľa aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou, teda aj na právny vzťah riešený v rámci tohto sporového konania. Odvolateľka tiež poukázala na definíciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, keď za neprijateľnú je potrebné považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a v skutočnosti slúži záujmom dodávateľa. Podľa výpisu z účtu medziúveru si žalovaný ako debetné položky uplatňoval poplatok za uzatvorenie zmluvy, poplatok za vedenie účtu, poplatok za upomienky. Tieto služby však žalobkyni neposkytoval na jej vyžiadanie, ani v jej prospech. Aj keď sa žalobkyňa zaviazala takéto poplatky platiť, urobila tak formou do vopred predtlačenej formulárových zmlúv a ako spotrebiteľka nemala možnosť v tejto časti meniť ich obsah ani výšku. Takéto dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi považuje žalobkyňa za neplatné. Ďalej odvolateľka poukázala na povinnosť súdu ex offio skúmať existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, pričom v prípade ich zistenia sa podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka jedná o neplatnosť absolútnu. Zmluvná dohoda o tom, že od spotrebiteľa prijaté plnenie bude dodávateľ prioritne započítavať nie na úhradu istiny, ale na úhradu úrokov a poplatkov, bola opakovane súdmi vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku s odôvodnením, že takáto dohoda odporuje záujmom spotrebiteľa, ktorého ekonomickým záujmom je v prvom rade splatiť istinu, a až následne príslušenstvo. Rovnako za neprijateľnú zmluvnú podmienku bolo určené „pripočítanie poplatkov úrokov k istine“ (tzv. kapitalizácia) a ich následné spoločné úročenie, a to z dôvodu, že príslušenstvo, hoci aj pripočítané k istine, nemožno ďalej úročiť ani zmluvným úrokom, ani úrokom z omeškania, aspoň nie v súlade so zákonom a s určitosťou nie vo vzťahu spotrebiteľskom. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa

poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/697/2015 zo dňa 20.01.2016. Podľa názoru odvolateľky napadnuté rozhodnutie je rozporné s kogentnými právnymi normami a ich interpretácia prezentovaná súdom prvej inštancie je v rozpore so zásadou spravodlivosti a spravodlivého rozhodovania tak, ako je to vyjadrené aj v úvodných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Súdom použitý výklad práva je v rozpore s medzinárodnými zmluvami, s ktorými je Slovenská republika viazaná a neposkytnutie ochrany slabšej strane sporu ani teoreticky a iluzórne, pritom reštriktívne v prospech dodávateľa v spotrebiteľskom vzťahu.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Uviedol, že aj keď sa v danom prípade jedná o spotrebiteľskú zmluvu, táto nespadá pod právnú úpravu zákona č. 258/2001 Z. z. Úver, ktorý žalovaný poskytol žalobkyni na základe jej žiadosti na účel „modernizácia rodinného domu“, možno subsumovať pod tzv. dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb, teda pod zmluvy, na ktoré sa zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. v zmysle ust. § 1 ods. 2 nevzťahuje. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobkyne o arbitrárnosti, nedôvodnosti, neprimeranosti a nevyváženosti odvolaním napadnutého rozhodnutia. Naopak napadnutý rozsudok okresného súdu žalovaný považuje za vecne správny a jeho vady vytykané žalobkyňou boli prezentované len vo všeobecnej rovine. V konaní pred prvoinštančným súdom nedošlo ani k porušeniu ustanovení § 291 a § 295 CSP, keď konajúci súd jasne uviedol, že sa zaoberal len podstatnými okolnosťami, relevantnými pre vedený spor, a zároveň v konaní nebola zistená žiadna zmluvná podmienka spôsobilá vyvolať neplatnosť zmluvy ako celku. Žalovaný sa stotožnil s tvrdeniami žalobkyne o tom, že v danom prípade sa jednalo o spotrebiteľský vzťah, a aj s tým, že predmetná úverová zmluva je typovou zmluvou a že žalovaný použil predmet plnenia na podnikanie. To však nijakým spôsobom nepreukazuje existenciu nároku žalobkyne uplatňovaného v tomto spore. V danom prípade nebol preukázaný žalobkyňou tvrdený zlý úmysel žalovaného pri uzatváraní spornej zmluvy a s tým spojené právo domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia v lehote 10 rokov. Rovnako tvrdenie žalobkyne o rozpore konania žalovaného s dobrými mravmi je nepravdivé. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne týkajúcim sa uplatňovaného poplatku za uzatvorenie zmluvy, poplatkov za vedenie účtu a poplatkov za upomienky žalovaný uviedol, že poplatok za vedenie úverového účtu neinkasoval od žalobkyne od 10.03.2013, kedy nadobudlo účinnosť ust. § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení, poplatok za uzatvorenie zmluvy žalovaný od žalobkyne neprijal. V súlade so zmluvným dojednaním a s ustanovením § 499 Obchodného zákonníka žalovaný však vyrubil žalobkyni poplatok za spracovanie úveru vo výške 3.000,- Sk, ktorý jej bol zaúčtovaný pri prvej výplate medziúveru. K námietke žalobkyne týkajúcej sa nesplnenia povinnosti súdu ex offio skúmať prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok žalovaný odkázal na odsek 16. napadnutého rozsudku, v rámci ktorého súd prvej inštancie uviedol, že nezistil v zmluve žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by boli spôsobilé vyvolať neplatnosť predmetnej zmluvy ako celku, z čoho vyplýva, že k ich preskúmaniu súdom reálne došlo. Žalovaný akcentoval, že zmluvnú podmienku týkajúcu sa dohody o započítavaní jednotlivých plnení primárne na úhradu úrokov a poplatkov, a nie na úhradu istiny odvolateľka v rámci prvoinštančného konania nenamietala. Zároveň uviedol, že zmluva o úvere bola podpísaná dňa 02.09.2004. V tom čase neexistovalo žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by určovalo v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Toto bolo do Občianskeho zákonníka zakomponované až novelou č. 568/2007 Z.z., ktorou sa doplnil § 566 o odsek 2 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade preto nemožno na ujmu žalovaného uviesť, že v roku 2004 mal predvídať, aká bude úprava Občianskeho zákonníka v roku 2007. K námietkam týkajúcim sa žalobkyňou plnených poplatkov za správu úveru, poplatku za prvú upomienku a poplatok za druhú upomienku žalovaný uviedol, že sa jedná o premičané nároky, a zároveň, na pojednávaní dňa 03.02.2020 predložil súdu aj výpisy z účtu za rok 2017 a 2018, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalovaný si v týchto rokoch neúčtoval žiadne poplatky tak, ako tvrdí žalobkyňa. Žalobkyňou označené rozhodnutia súdov v iných sporových konaniach nie sú aplikovateľné na daný prípad, keďže v danom prípade sporná zmluva nepodlieha právnomu režimu zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z..

12. Žalobkyňa, ktorej bolo vyjadrenie žalovaného doručené prostredníctvom právneho zástupcu dňa 01.08.2020, procesne nereagovala.

13. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

14. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

12. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

14. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

15. Po oboznámení sa s odvolacou argumentáciou žalobkyne odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného opravného prostriedku.

16. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záver prvoinštančného súdu prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, že na základe úverovej zmluvy zo dňa 24.08.2004 vznikol medzi žalobkyňou a žalovaným spotrebiteľský vzťah, predmetná úverová zmluva má však charakter typovej zmluvy uzatváranej na základe Obchodného zákonníka, ktorá nepodlieha právnemu režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Je tak zrejmé, že v tomto sporovom konaní súd nemôže prejudiciálne skúmať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe žalobkyňou uvádzaných dôvodov.

17. Súd prvej inštancie, nad rámec vymedzenia predmetu konania žalujúcou sporovou stranou ako vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti (bližšie odsek 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku), pristúpil tiež k skúmaniu uzatvorenej úverovej zmluvy aj z pohľadu

jej (ne)platnosti ako celku. Dospel pritom k záveru, že v rámci dotknutej úverovej zmluvy neboli zistené neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by boli spôsobilé vyvolať jej neplatnosť. S týmto záverom sa v plnom rozsahu stotožnil aj odvolací súd.

18. Žalujúca sporová strana v rámci tohto konania relevantným spôsobom nepreukázala neplatnosť dojednanej úverovej zmluvy. Ako správne uviedol súd prvej inštancie v odseku 13. napadnutého rozsudku, žalobkyňa v rámci svojej žaloby neuviedla, ktoré konkrétne ustanovenia dotknutej zmluvy by mali predstavovať neprijateľné zmluvné podmienky, pre ktoré by bolo potrebné považovať predmetnú úverovú zmluvu ako celok za neplatnú. Navyiac, splnomocnený zástupca žalobkyne pred súdom prvej inštancie výslovne uviedol, že neplatnosti dotknutej zmluvy ako celku sa žalobkyňa nedomáha. K jednotlivým zovšeobecneným tvrdeniam žalujúcej sporovej strany bližšie zaujal stanovisko prvoinštančný súd v odseku 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku, na túto jeho argumentáciu odvolací súd v plnom rozsahu odkazuje. Žalobkyňa totiž v štádiu prvoinštančného konania nešpecifikovala poplatky, o ktorých tvrdila, že sú neprijateľné zmluvné podmienky. Tieto skutkovo vymedzila až v podanom odvolaní. Okresný súd bol však v konaní viazaný žalobou a podstatnými a rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami produkovými stranami v spore. Vychádzal teda zo skutkového vymedzenia nároku uplatneného žalobkyňou v žalobe. Zároveň je nutné zdôrazniť, že súd v spore nemôže verifikovať tvrdenie, ktoré nebolo stranou sporu produkované.

19. V danej súvislosti odvolací súd dodáva, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

20. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní posudzuje kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

20. Odvolací súd sa však zaberá aj žalobkyňou uvádzanými dôvodmi neplatnosti dotknutej úverovej zmluvy, ktoré vznesla až v rámci podaného odvolania (poplatok za uzatvorenie zmluvy, poplatok za vedenie účtu, poplatok za upomienky), keďže z procesného hľadiska na vedený spor dopadajú ustanovenia § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku, upravujúce vedenie sporu s ochranou slabšej strany. Podľa ustanovenia § 296 CSP dochádza v tomto type konania v prípade, že strana (spotrebiteľ) nie je zastúpená advokátom, k možnosti predloženia alebo označenia všetkých skutočností a dôkazov na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pričom ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužívajú.

21. Aj argumentáciu žalobkyne produkovánú až v štádiu odvolacieho konania odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. V prvom rade je potrebné uviesť, že uvedené zmluvné dojednania, na ktoré žalobkyňa vo všeobecnosti poukázala (dojednaný poplatok za uzatvorenie zmluvy, poplatok za vedenie účtu, poplatok za upomienky), nemožno automaticky považovať za dojednania v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň žalobkyňa žiadnym spôsobom bližšie nekonkretizovala, v čom mali

podľa jej názoru spočívať dôvody neplatnosti uvedených zmluvných dojednaní pre rozpor s dobrými mravmi, prípadne spôsobujúce neplatnosť uzatvorenej zmluvy ako celku. Navyše v priebehu tohto konania nebolo relevantným spôsobom preukázané, že na základe uvedených dojednaní žalobkyňa žalovanému aj reálne niečo plnila. Zároveň žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že poplatok za vedenie úverového účtu od žalobkyne od 10.03.2013, kedy nadobudlo účinnosť ust. § 7 ods. 5 zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení, neinkasoval a tiež, že poplatok za uzatvorenie zmluvy od žalobkyne neprijal. V súlade so zmluvným dojednaním a s ustanovením § 499 Obchodného zákonníka žalovaný len vyrubil žalobkyňi poplatok za spracovanie úveru vo výške 3.000,- Sk, ktorý jej bol zaúčtovaný pri prvej výplate medziúveru. Tieto tvrdenia žalovaného žalobkyňa účinne nepoprela. Ďalej odvolací súd dodáva, že ak by súd vyhlásil dojednanie odplaty - poplatku za spracovanie úveru v spornej úverovej zmluve, hoci odplata je vyjadrená určito, jasne, zrozumiteľne, prípadne bola individuálne dojednaná, za neprijateľnú zmluvnú podmienku, rozhodol by protiprávne. V rozpore s právom (§ 499 Obchodného zákonníka) by bolo aj rozhodnutie súdu, ktoré by bolo založené na izolovaných a z kontextu vytrhnutých záveroch rozhodnutia súdu iného členského štátu EÚ o neprijateľnosti poplatku za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru za situácie, keď súd ignoruje platné právo právneho poriadku SR a závery súdu iného členského štátu sú bez skutkovej a právnej relevancie, keďže sú založené na aplikácii vnútroštátnych predpisov, ktoré sú v podstatnej okolnosti determinujúcej rozhodnutie súdu odlišné od obsahu slovenského právneho poriadku, pričom táto právna úprava iného členského štátu nie je transpozíciou sekundárneho práva EÚ. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17, z ktorého vyplýva, že to, že služby poskytované ako protihodnota poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru nie sú v zmluve podrobne špecifikované, neznamená, že s tým súvisiace podmienky nezodpovedajú požiadavke transparentnosti uvedenej v článku 4 ods. 2 a článku 5 smernice 93/13, pokiaľ povahu skutočne poskytnutých služieb možno rozumne pochopiť alebo vyvodiť zo zmluvy posudzovanej ako celok. Poplatok za spracovanie úveru bol preto stranami sporu dojednaný platne.

22. Možno teda zhrnúť, že žalobkyňa v tomto spore ani v štádiu odvolacieho konania neprodukovala skutkové tvrdenia a dôkazy, z ktorých by vyplýval záver, že dojednanie zmluvných strán o poplatku za uzatvorenie zmluvy, poplatku za vedenie účtu, poplatku za upomienky je v rozpore s dobrými mravmi a ani to, že by v období vymedzenom v žalobe, t. j. od 09.08.2016 do 16.03.2018 tieto poplatky zaplatila v prospech žalovaného.

23. Neobstojí ani žalobkyňou prezentovaná odvolacia argumentácia týkajúca sa započítavania plnenia žalobkyne primárne na úhradu úrokov a poplatkov a až následne na úhradu istiny, keďže v čase uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy bola účinná iná zákonná úprava než tá, v rámci ktorej bolo do Občianskeho zákonníka zakomponované poradie, v akom je potrebné započítať čiastočné plnenie (uvedené priniesla až jeho novela vykonaná zákonom č. 568/2007 Z. z.).

24. Podstatou neúspechu žalobkyne v tomto spore a následného zamietnutia jej žaloby okresným súdom bola v danom prípade tá skutočnosť, že žalujúca sporová strana nepreukázala existenciu bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 18/2019 zo dňa 29.04.2020, v zmysle ktorého záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú neoprávnené získanie majetkových hodnôt na strane určitej osoby (obohateného) a to na úkor iného subjektu, v ktorého majetkových pomeroch sa táto zmena negatívne prejaví (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Pre záver o (ne)dôvodnosti nároku uplatňovaného žalujúcou sporovou stranou voči strane žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu (ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 454 Občianskeho zákonníka) je potrebné, aby žalujúci preukázal, že medzi účastníkmi právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, t. j. aby preukázal, že žalovaný bezdôvodné obohatenie získal, že žalujúcemu vznikla majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy. Existencia majetkovej ujmy je jedným z esenciálnych predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia, čiže bez naplnenia tohto predpokladu nemožno konštatovať, že došlo k bezdôvodnému obohateniu.

25. Odvolaciu argumentáciu žalobkyne o arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti, neprimeranej prísnosti, nevyváženosti a o nezohľadnení argumentácie žalujúcej sporovej strany ani okolnosti v prejednávanej veci odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

26. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Krajský súd posúdením obsahu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nezistil žalobkyňou vytýkané nedostatky. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie sa zároveň nijakým spôsobom nevyvíja rozhodovaniu všeobecných súdov SR v obdobných právnych otázkach, resp. nenesie znaky zjavnej arbitrárnosti či absencie venovania dostatočného priestoru na vysporiadanie sa s argumentáciou sporových strán.

28. Pokiaľ odvolateľka vo svojom opravnom prostriedku poukazovala na iné súdne rozhodnutia všeobecných súdov SR, odvolací súd dodáva, že z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný.

29. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Nakoľko odvolacie dôvody vymedzené žalobkyňou, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a súčasne odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritornej časti, t. j. vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP ako vecne správny p o t v r d i l .

30. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľka neprodukovala žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v štádiu konania pred okresným súdom posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobkyni, ktorá v tomto štádiu konania úspech nemala.

32. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).